

Zbierka bobkov

Simon Mário Bobko

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Simon Mário Bobko</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2022)</u>	<u>Stanislav Hoferek</u>

O knihe

Zbierka bobkov je básnická zbierka o všeličom. Básne na zamyslenie budú hriať vašu myseľ prostredníctvom grandióznej veľkoleposti veršov.

Výdrž

Hnev a motivácia zášti.
Stejk a ocitám sa v pasci.
Chutí mi, ale teraz!
Prehral som, už neraz!
Prehrávam, nevzdávam, odkladám.
Úspech ide smerom ku mne?
Nadávam, rozmýšľam, vyčítam.
Hladný som, po radosti vľúdnej!
Nechcem verše,
ani ľútosť!
Daj mi facku!
Ukáž krutosť.
Ohava vzdelania.
Odporné želania.
Úspech faloše.
Klamlivé rozkoše.

Oblečený doň,
do hnusného závoja.
Neskrotený kôň,
veď to predsa nie som ja.
Slová sa sypú a vylievajú,
z nádoby múdrosti.
Nesprávnu vieru vyznávajú,
tej formálnej milosti.
Prvou prehrou,
vyhral som.
Prvou výhrou,
dostal som.
Kôň a lúka.
On po nej blúdiaci

po poznaní túžiaci.

Mlyn a múka.

On večne ju melúc

k jemnosti ju vedúc.

Človek a ruka.

On s ňou bádajúc

po pôde siahajúc.

Neviem čo mi výdrž dodá.

Neviem čo ak dôjde voda.

Neviem čo sa zajtra zmočí.

Ale výhrou budú moje oči.

Zadané oči

Možno videl som Vás už niekedy pred tým,

avšak zblízka cítim prvý krát,

ako sa moje srdce stáva slepým

a nádhera mi hltí zrak.

Mysel' tá je okúzlená,

ale cíti zvonku niečo,

čo hádže slušnosť na kolená,

vášeň čítam priamo z viečok.

Len na chvíľku, malú chvíľku,

pohľady sa rozídu,

potom čakám, či sa znovu vrátia.

Komu, že len komu tieto očká patria?

Jazyk, hlas, pery.

Jedna bytosť.

Hanblivosť sa škerí

a zvedavosť pociťuje sýtosť.

Hmatateľnosť vesmíru

je jedinou pravdou sveta,

priam krása pravdy zafíru,

sťa tvojho srdca vzácnosť mletá.

Skromný rozhovor plný prázdnych otázok,

také trápno možno skôr.

Odvaha namaľuje finálny obrázok,

počuť už len ticho hôr.

Veru, veru niekto je už vlastníkom.

Ale vášeň pretrváva,

a pokušenie nad pníkom,

sa bohom lásky stáva.

Ako sa sympatie v pokoji zišli,

v napätí sa lúčia.

A v momente odchodu

od samoty skučia.

Motýlek

Možná vtip.

Možná že.

Možná zvyk.

Možná ne.

Stačí pouze propiska,
když srdce silně zapíská.
Nejlíp taková ta, co ještě píše.
Ta, co šeptá srdci velmi tiše.

Šepot vědět učí mně,
poznat všechny bohyně.
Ale tiše, tiše velmi tiše,
lehtá mne motýl v břiše.
Křidýlkama pořád, běžně.
Hýbe se v tom chutném neklidu.

Křidýlkama mile, něžně.
Vášeň je hned v pohybu.
V příběhu asi tisících růží,
lítá motýl barevný.
Štěstím lehtá moji kůži,
když člověk jde mi na nervy.

Mám se

Nezištně a s úsměvem,
čeká mamka s obědem.
Tak sedím a chutnám,
Hmhmmh!
Lahodná přítomnost.
Chutí, chutí tolik lásky.
Hmhmmh!

Lahodná přítomnost.

Drahá káva

Zvládam,
opitý ničím.
Vpíjam,
chôdzou reality.

Zem oddelená od empatie.
Každý vtáčik sa hneď skryje.
Obloha je veľká, možno až príliš.
Že vyletieť môžem, zrejme sa mylíš.

Som ako všetko rozbité,
ale radosť stále vidí
moje srdce dobyté.
Obitý som, predsa iný.

Nech už vyprchá.

Nechcem ju.

Lacná kniha, opila ma.

Radšej Absint!

Fuj!

Dokedy a kedy dokedy?
Tieto mysle nezbedy,
trvať, vítať v hlave budú,
ja nedočkám sa sveta kľudu?

Chcem len vytriezvieť poznaním,
nech mnou vášne mávajú.

Ale ja stále pijem,
pijem tú predraženú kávu.

Sto krát opakované slovo

Cítime sa,
ale nepoznáme.

Hanbíme sa,
a dlaňami sa dotýkame.

Sme tým všetkým obklopení.
Šťastím rýchlo zamorený.

V zaslepení krásy letu,
nepovieme ani vetu.

A keď objaví sa hláska prvá,
neha od pier ihneď cúva.

Je to iné ako predtým?

Už nie som ten čo s niekým letí?

Unavené, milujúce sa stromy.

Pod kôrou, skryté modriny.

Pohľadom, padajúc do kómy.

Také, milovanie nevinny.

Víno

Štebotavý hlások jemný,

vôkol hlavy štekli ma.

Čomu mám byť teraz verný,

Keď pozerám sa do vína.

Prichádza len čas od času,

tento príchod vína jasú.

Skazí náhle všetky plány,

láka spoznať pekné dámy.

Tak vchádzam dnu.

Ihneď ocitám sa v prestrelke.

Krásne pijú na stojaka.

Ajhľa veď som v Noelke!

S úsmevom na štramáka.

Možno sem, tam, jedna, dve.

Prebehnú, slečny pôvabné.

No mám ten pohľad asi kyslý

a úsmev veru chlípnický.

Štamgast z rohu to však istí,

keď ruky dá jej na cicky.

Silueta pobúrená,

berie cicky na ramená.

Akurát mám dopité,

„Hibernal poprosím, dva litre.“

„Aťapaťa“, vďaka z každej ruky.

Starci moji najebaný, ako buky.
„Také suché, by som rúbal“.
„Poprosím Vás Müller Thurgau“.

Listí z tebe

Ach ty kupa, kupa listí.

Pomohl by možná místní.

Žádný fórek, ani pán.

Už dost píčovín v hlavě mám.

Například takové fosilní zbytky dávám holce na místo
kytky.

Oholím se na „pána“,

a najednou je zadaná?

Tak ať roste, porost smůly.

Já mám, mám té mojí vůli.

Šachy

Hlboký obraz bez rámu,

čo rád sleduje šachy,

sa nezištne pozrel na dámu,

hovoriac „bež“.

Hrdzavá vzduchovka,

čo zabila vranu,

stočila hlaveň na druhú stranu,

čakajúc ďalšieho paholka.

Krabička brokov začula,

nádhernú operu o tom,
ako sa hrdza sama odkula
a súťaživosť bála sa pred tým skokom.

Jeden pešiak, šup do hlavne.

Jeden nechtík, spúšť potiahne.

Navoňaná náhoda

sa naraz zjavila,

keď sa krásna dáma,

k šachovnici sklonila.

Na druhej strane, pešiak.

Dáma nahá, pred celým svetom.

Prečítal ju, nevinný pešiak.

Vôkol kráľa, to bol betón.

Hlboký obraz už nebude sám.

Získal si pôvab spanilých dám.

Pozornosť, mu priniesla vysnený rám.

Z ktorého políčka na aké, kam?

Bludná realita

Raz s úsmevom,

raz so spevom.

Pozerám naň,

pohl'adom mňam.

Svet všetkej krvi matkou.

Lahodný kolobeh,
sťa granátové jabko.

V dohľade je iný breh.

Asi uteká mi vlak.

Možno som starší.

Asi rozplynie sa mrak.

Možno pôjde ďalší.

Máme každý sen?

Brehov isto veľa je.

No ja neviem čo chcem.

Vlna túžby moje ihneď zmyje.

V momente dotyku,
ktorým vlna myseľ hladí,
rozbúri za more,
a začnú spievať hlbiny.

„Ťažko veru ťažko
hľadá sa mi zmysel
v týchto svetlých hlbínach,
čo človek by si myslel.

Každé zrnko piesku,
začiatok.

Každý nádych piesku,
žijem.

Pre teba

Každé ráno, vždy v kuchyni!

Voňavý a s láskou,

čaká ma čajík.

Rok čo rok s ďalšou vráskou.

Niekedy teplý,

alebo mi vychladne.

Nemôže za to vzduch,

ale moje vstávanie.

Veru, neverili by ste.

Voňavučké periny.

A, a ešte ...

Pocit domoviny.

Tie rúčky a, a ešte ...

S láskou žijem.

Tie kučeravé vlasy a, a ešte ...

Jej limonádu pijem.

Blaho celej rodiny.

Cítim sa krehko,

keď zabudnem na jej narodeniny.

Veď je pre mňa všetko.

Vedz, že pre mňa budeš vždy,

ty, ty a tvoje detektívky.

Tvoje urýchlené závery,
tvoje orientačné schopnosti.

Možno vzdáľuje sa rýchlo.

Čas.

Čas čo do seba syna vdýchol.

Zas.

Vraviac, že rodič vychová.

Veriac, že dieťa pochová.

Smejúc sa, že žijem.

Zo srdca, nikdy neodídem.

Prosím, prosím!

Chcem aby si vedela.

Prosím, prosím!

Že moja láska ťa vidí, bude vidieť a videla.

Ahoj mami.

Som len vedľa v izbe.

Obééééd!

Hej, hej už idéém.

L'útosť v lufte

Ako sa tak kamzík k doline blíži,
odveký nepriateľ ľad mu cestu skríži.

V tomto okamžiku sa rozmýšľať nebude!

Vyrieši sa to rýchlo, rázne a v kl'ude!

Skĺzol sa kamzík po diamante krásy,

a sakra, nafigu variant trasy.

Únik aktuálne absurdná vec,

na tvári len samí tatranský gec.

Nuž darmo ty chriachčuľ srstnatý.

Už máš dolámané všetky štyri hnáty.

Ešte pred tým sklzom,

pred tým aktom.

By si si ešte vrzol,

a možno bol aj tatkom.

Ajhľa marha!

A teraz čo z teba?

Bezštvornohý kojot.

Pre dravcov len kus obeda.

Tak aspoň posranduj!

Povedzme si zopár chujovín,

aby som to nešťastie

mohol jebnúť do novín.

Prírody Mater,

krása ma obula.

Z Vysokých Tatier,

Janko Tri-Nula.

Nech je pred

Ajhľa!

Moje obľúbené slovo inak.

Pozri!

Iba nádychom sa môžem pridať.

Chytro!

Už len utekáme doň.

Juj!

Azda rýchlejší som ako kôň?

Veru asi nie, tá zver.

Tá už predsa vie, tá zver.

Už si iba spomenie, tá zver.

Ibaže už nežerie, tá zver.

Ani nepije, tá zver.

Tá zver je nevinná!

Pomalší sme ako čo?

Ako kameň bezcitný?

Pomalší sme ako kto?

Ako Svätý opitý?

Ajhľa!

Všetko dopredu sa ženie.

Ahoj!

I keď nedá sa cúvať.

Zachcelo sa po iskričkách,

čo svietia a to pekne.

Teraz nie sú pri lavičkách,

korienky čo kvitli v lete.

Tak veľmi sme sa ponáhľali.

Vravievali.

Tak veľmi sme sa milovali.

Vravievali.

Len z ničoho sa usmievali.

Spomínali.

A s márnosťou len bojovali.

Poplakali.

Stále doň a doň.

Stále ho nevidím,

kde je ten kôň?

Snažím sa nebyť ním.

Vedz, že aj keď unesiem
čas všetkých štyroch stien,
nechcem ani chytiť sa ho,
bol by som len duše vrahom.

I keď slová nejasné,
čítam z riadkov cesty.

I keď sny vše hlasné,
ničím ešte pred ním.

Všetko je pred cieľom.

Astronóm

Zažiarí hviezda na nebi.
Človek pod ňou zranený,
smeje sa z vesmírnej domény.

Zažiarí hviezda na mori.
Človek na hladine vody,
ako by Zem vyšla z módy.

Zažiarí hviezda na oko.
Naraz siaha, siaha vysoko,
ten odvážny pohľad navôkol.

Zažiarí hviezda na mňa.
A ja neďívam sa ale činím,

s životom ostatok vidím.

Zažiarí hviezda na môj dom.
hviezda vraví chýbaš mi,
a myseľ moja v zapätí,
chytá srdce za päty,
keď cítim prázdno v závetrí.

Prichádza slnko na moju tvár.
slepota umenia v ňom,
vyznáva lásku objavom.

Vesmír už nevidno,
lebo hladí ma ruka.
Nechcem to kladivo,
čo do Zeme búcha.